

Kristendommens søjler...

1 - Troen 2

Der er kun én Gud 2

Fælles udgangspunkt for kristne, jøder og muslimer 2

Kristnes tro på én Gud 2

Hvad er et menneske? 3

Hvad mener kristne med ordet "nåde"? 4

Jesus Kristus 5

Treenigheden 5

2 - Bønnen 8

Hvad er bøn? 8

Fadervor 8

Vor Fader du som er i himlene 8

Helliget blive dit navn. 8

Komme dit rige. 9

Ske din vilje som i himlen således også på jorden 9

Giv os i dag vort daglige brød 9

Forlad os vor skyld som også vi forlader vore skyldnere 9

Led os ikke ind i fristelse 9

Fri os fra det onde 9

Dit er riget, magten og æren i evighed. 10

Er bøn høreelse belønning 10

Hvor skal man så bede? 10

Fællesbøn 10

Frie bønner og faste formuleringer. 10

3 - Kærlighed og omsorg. (giventjeneste) 12

4 - Omvendelsen / boden 14

At se sandheden om synd i øjnene 14

Hvad skal man gøre med sin synd? 14

Boden 16

Faste 16

5 - Fællesskab 17

At ånde sammen 17

At have samme tro og håb 18

Kristen omsorg. 18

At tjene sammen i kærlighed. 19

6 - At blive kristen 20

1 - Troen

Der er kun én Gud

Fælles udgangspunkt for kristne, jøder og muslimer

De tre store verdensreligioner jødedom, kristendom og islam er alle grundlagt på troen på "Én Gud". De tre religioner har hver deres trosbekendelse, som stærkt understreger troen på, at der kun er én Gud. Den jødiske trosbekendelse fra 5.Mosebog kapitel 6 vers 4 lyder

"Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én".

Den muslimske trosbekendelse er også kort og enkel. Den lyder:

"Der er ingen gud uden Gud - og jeg bevidner, at Muhammad er Hans tjener og sendebud".

Og den kristne trosbekendelse som praktisk talt alle kristne kirker verden over deler (den nikænske trosbekendelse. Når der herefter henvises til trosbekendelsen er det til den nikænske trosbekendelse) indledes med ordene: "Jeg tror på én Gud..."

Der er derfor tale om et fælles udgangspunkt for de tre religioner, der alle tror på den ene Gud og henter deres viden om Gud fra en bog. I koranen tales der derfor om skriftens eller bogens folk – og hermed menes ud over muslimerne også jøder og kristne.

Kristnes tro på én Gud

Kristne har altså ikke tre guder, men tror på én Gud.

Vi tror denne ene Gud er evig. Det betyder: Han har altid været til; han bliver ikke ældre selv om årtusinderne går; han forandres ikke selv om verden forandrer sig; han vil være Gud – også når verden ikke længere eksisterer. Denne ene Gud er skaberen, den almægtige, ham der ved alt, den evige. Denne ene Gud bør man altid tilbede og lovprise. Overfor den ene Gud er vi alle små, dødelige og begrænsede.

Vi tror denne ene Gud er skaber. Det betyder: Der findes ingenting, som Gud ikke har skabt. I trosbekendelsen siges det på denne måde: "Vi tror på én Gud, den almægtige Fader, himmelens og jordens, alt det synlige og usynliges skaber." At Gud har skabt himmelen og jorden betyder, at ikke bare vores verden, men hele universet er skabt af Gud. At han er skaber af det synlige og usynlige, betyder at ikke kun den fysiske verden, men også den åndelige verden er skabt af Gud. Engle, dæmoner og hvad der eksisterer af åndelige væsener er skabt af Gud. Kun Gud er uskabt og evig.

Den ene Gud er også almægtig. Det betyder, at han kan alt, hvad han vil.

Vi tror, at denne evige skaber er personlig. Det bliver i trosbekendelsen udtrykt således "den almægtige Fader". Når vi skal forklare, hvordan vores forhold er til Gud, så bruger vi udtrykket "fader – barn". Alle har et billede af hvordan en far er eller burde være. Gud omtales som vores far for at forklare os, hvorledes vi skal forstå det, når bibelen fortæller, at Gud vil have fællesskab med os. Gud er for den kristne hverken fjern eller ukendt. Han er nær og kendt samtidig med, at han er evig og større end vi nogensinde kan forstå.

To drenge var lagt i seng. Mor havde bedt aftenbøn med dem. Da siger den store på 7 år til sin lillebror: "Jeg tror ikke Gud er til".

"Hvorfor ikke", spurgte lillebror.

"Nej, for jeg kan ikke forstå ham"

Lillebror svarede: "Tænk på en lille papirpose; sådan én man får slik i. Hvad vil der ske, hvis man prøver at putte min fodbold ned i sådan en pose?"

"Den ville gå i stykker".

"Ja, den er alt for stor. Gud er også alt for stor til at kunne være i vores hoveder; men derfor kan han jo godt være til".

Så puttede de to drenge sig. Storebror havde lært noget vigtigt: Man kan godt tro på en Gud, der er større end man kan forstå.

Troen ser begge dele: Guds storhed og evighed – og Guds nærhed og omsorg. Og troen ser: Der er ingen modsætning. I Salmernes bog (Zabur) hedder det:

”Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?” (Salmernes Bog kapitel 8 vers 4-5).

Meningen med dette stykke er, at skaberværket i dets storhed viser os et lille glimt af, hvor stor Gud er. Midt i det uendeligt store univers kan et lille menneske blive helt væk, men Gud tager sig af det enkelte menneske og kender os alle. Troen på at Gud har skabt alle mennesker fører til det næste: Vi tror, at Gud elsker alle mennesker uanset hvem de er, og hvad de gør eller har gjort.

Vi tror Gud er kærlighed. Det siges flere gange i bibelen direkte: Gud er kærlighed. Og kærlighed betyder altid nærhed og fællesskab. Man kan ikke elske en person, der bor et helt andet sted og som man aldrig har mødt. Kærlighed og nærhed hører sammen, ligesom kærlighed og fællesskab hører sammen. Og vi tror: Gud er os nær, og han har omsorg for os. Vi kan kende Gud og vi kan være sammen med ham. Mere herom senere.

Når Gud er kærlighed, kunne man jo godt tro, at han så elsker alt det vi gør. Det er ikke tilfældet. Gud elsker alle mennesker, men han hader alt ondt. Selv om Gud elsker mennesker betyder det ikke, at han er ligeglad med hvordan vi opfører os. Gud har sagt det helt tydeligt ved Moses: *”...den, der ikke adlyder mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg kræve til regnskab.”* 5. Mosebog kapitel 18 vers 19. Og apostlen Peter skriver: *”... de skal stå til regnskab over for ham, der er rede til at dømmes levende og døde.”* (1. Peters Brev kapitel 4 vers 5). Gud er dommeren, der vil dømmes retfærdigt.

Men hvis Gud er retfærdig vil han så ikke blive tvunget til at fordømme nogle af dem, han elsker?

Det spørgsmål er meget vigtigt og det er et af de vigtigste emner i hele kristendommen. Det kan ikke besvares ganske kort, men det vil fremgå af de kommende kapitler, hvad svaret er. Før vi kan nærme os svaret må vi først se på, hvad et menneske er.

Hvad er et menneske?

Ifølge en kristen tro er mennesket skabt af Gud. Der er altså ikke tale om, at vi er tilfældige personer uden mål og mening. Vi er skabt af Gud fordi han ville, at vi skulle være til. Det gælder alle. Livet er derfor ikke vort eget, men givet os af Gud, som en gave.

Bibelen taler om, at vi er skabt i Guds billede. Det er et billedligt udtryk. Det betyder ikke, at Gud har en krop som vi, og at vi ligner ham, som børn kan ligne deres forældre. Det betyder, at der er nogle træk fælles mellem Gud og os.

Vi er skabt til at leve evigt. Det er i modsætning til dyrene, en egenskab ved mennesket, at det ikke er skabt til at dø, men til at leve. Og menneskene ved det godt. I alle religioner og kulturer verden over, er der en forestilling om et liv efter døden. Der er stor forskel på disse forestillinger, men det at alle gør sig nogle tanker om det, viser at det er en del af menneskets væsen: Vi er skabt til at leve. Dette træk er det første tegn på, at vi er skabt i Guds billede.

Vi er originale. Der er forskel på alle mennesker. Ikke to er ens. Vi er formet enkeltvis og han kender hver enkelt menneske med navn, fordi han elsker ethvert menneske. Ifølge beretningen om verdens skabelse i 1. Mosebog kapitel 1 er dyrene skabt i grupper:

»Vandet skal vrimle med levende væsener, og fugle skal flyve over jorden oppe under himmelhvelvingen!« (1. Mosebog kapitel 1 vers 20).

Men mennesket er skabt enkeltvis – først Adam og derefter Eva – og siden er menneskene blevet til enkeltvis i kærlighed mellem mand og kvinde.

Vi er medarbejdere. Gud gav mennesket ansvar for skaberværket på en enestående måde. Først skulle de leve sammen som mand og kvinde og få børn. Og han fortalte dem, at sådan ønskede han, det skulle være. De skulle altså fra begyndelsen vide, at de var medarbejdere. Vandet vrimlede med fisk – landjorden vrimlede med dyr, men der var ingen mennesker. De skulle blive til fordi mand og kvinde elskede hinanden og påtog sig ansvaret med at opfylde jorden. Dernæst skulle de forvalte jordens ressourcer. I forbindelse med menneskets skabelse står der:

”Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden!« (1. Mosebog kapitel 1 vers 28).

Disse tre ting er i al korthed de vigtigste ting, der kendetegner mennesket sådan som Gud skabte det. Mennesket er evigt. Mennesket er originalt. Mennesket er Guds medarbejder i verden.

Men hvis mennesket er skabt i Guds billede, har det så også en guddommelig natur, så det altid gør det rigtige? Det ville vi vist alle ønske, men vi ved også godt, at det ikke er rigtigt. Mennesket blev skabt til at være godt. Mennesket blev skabt til at leve efter Guds vilje, men de første mennesker valgte at være ulydige mod Gud, og senere er deres ulydighed gået i arv til alle deres efterkommere.

Derfor er verden, som den er: Fuld af synd og ondskab.

Jesus siger: "det, som kommer ud af munden, udgår fra hjertet, og det gør et menneske urent. Thi fra hjertet udgår onde tanker, mord, ægteskabsbrud, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd og bespottelser. Det er det, som gør et menneske urent" (Mattæusevangeliet kapitel 15 vers 18-20.)

Jesus siger, at de onde ting et menneske gør udgår fra hjertet. Det betyder, at vi også ville handle ondt selv om vi ikke blev fristet udefra. Vi har simpelthen lyst til det onde. I den vestlige verden i dag, hvor der kun er meget få moralske regler, ser vi det tydeligt: Al form for ondskab er meget fremtrædende. Hvis vi tager Jesu ord som jeg citerede før: Mord er blevet alt for almindeligt. Ægteskabsbrud sker hele tiden. Faktisk bliver halvdelen af alle ægteskaber opløst i en skilsmisse; dertil kommer at langt de fleste mennesker flytter sammen før de bliver gift – og mange af disse parforhold går også i stykker. Men da de aldrig har været gift, så bliver det ikke registreret når man går hver til sit. Men da man levede sammen som mand og kone og måske også havde børn, så er konsekvenserne for børnene og samfundet ens, uanset om man har været gift eller ej. Utugt eller seksuelle forhold mellem personer, der ikke er gift opfattes af de fleste som almindelig og unge opfordres ligefrem til at eksperimentere med deres seksualitet. Internet, ungdomsblade, seksualundervisningen i skolerne osv. osv. Utugt bliver ikke fremstillet som noget negativt. Tyveri er også helt almindeligt efterhånden. Mange ting stjæles og sælges til almindelige mennesker. Hvordan er det muligt? Det er det fordi, tyveri ikke opfattes som et stort problem.

Hvor der er mennesker vil umoral og ondskab forekomme, fordi menneskets natur er blevet ændret. Synden er blevet naturlig. Den føles tiltrækkende og rar, men den er ond, og den fører os væk fra Guds vilje med os og vores liv. Vi kan godt lovgive og opdrage imod synden. Sådan har det været i Vesten indtil for få årtier siden, og sådan er det stadig i store dele af verden – f.eks. i den muslimske verden, hvor der er meget strenge straffe for tyveri, ægteskabsbrud, utugt osv. Man kan altid diskutere hvordan straffe skal være. Men uanset om det lykkes at dæmpe op for umoral og ondskab, så gælder det dog som et fakum man kan erfare: Mennesket har lyst til at synde.

En karakteristisk af mennesket er derfor dobbelt: Mennesket er skabt i Guds billede som den øverste skabning. Det er skabt til at leve evigt; det er skabt originalt og som medarbejder i skaberværket, men det er samtidig faldet i synd på en sådan måde, at naturen er blevet gennemsyret af synd og urenhed. Er synd noget udvortes eller har det gennemsyret hele mennesket? Kristendommens svar er entydigt: Mennesket er et syndigt væsen med en uren natur.

Hele familien er taget til stranden en varm sommerdag. Familiens to børn – Peder på 8 år og Lene på 6 får penge til at hente en is i kiosken. Peder køber en softice og Lene køber en stor sodavandsis. På vej tilbage til mor og far taber begge børnene deres is ned i sandet. Mor hjælper dem. Lenes is kan skylles under vandhanen, men Peders softice er helt fyldt med sand og kan ikke reddes.

Hvad mener kristne med ordet "nåde"?

På den ene side er det retfærdigt, hvis Gud dømmer mennesket til fortabelse. Han har givet os loven for at vise os, hvordan vi skal gøre det gode og undlade det onde. Når vi så alligevel har lyst til at synde og ofte gør det, som er forkert; så er det retfærdigt nok, at Gud dømmer os.

Men den Gud, der dømmer os er også den Gud, der elsker os. Bibelen kalder Gud for "vor far". Kan en god far både elske og give sin børn en evig straf samtidig? Det er vist umuligt. En god far kan straffe sine børn for deres fejl, men han kan ikke støde dem fra sig for evigt. Hans kærlighed vil altid længes efter en forsoning og forening med dem igen.

Hvis vores kærlighed længes efter forsoning og forening, hvor meget mere så ikke Guds kærlighed. Det fører til den situation, at Gud både straffer synden og elsker synderen samtidig.

Dengang Gud gav de ti bud var betingelserne helt tydelige:

"Hvis I adlyder mig og holder min pagt, skal I være min ejendom, ... et helligt folk for mig."
(2.Mosebog kapitel 19 vers 5-6).

Betingelserne er altså tydelige: I skal adlyde Gud og gøre, hvad han siger; så vil Gud være jeres Gud og I skal tilhøre ham.

Når man nu opretter sådan en aftale, så må der samtidig være en bestemmelse om, hvordan man genopretter aftalen, hvis den bliver brudt. Hvad skal mennesket gøre, hvis det kommer til at overtræde Guds bud? Er det hele så gået galt for altid?

Nej. Det sørgede Gud også for. Han gav nogle bestemmelser om, at de skulle bringe Gud et offer, hvis de havde syndet. Den tanke, at man giver et offer i stedet for noget andet, har Gud selv undervist os om. Da Abraham blev prøvet af Gud, skulle han ofre sin søn på Moria bjerg. (1.Mosebog kapitel 22). Han gør alt parat og lægger sin elskede søn tilrette på alteret. Da standser Gud ham og viser ham en vædder, der sidder fast i et krat. Denne vædder bliver nu et offer i stedet for Abrahams søn, der på den måde blev reddet.

De ofre, der foreskrives i loven (tawrat) var får, lam, duer, korn, olie, penge. Afhængig af hvor rige folk var, skulle offeret være større eller mindre. Reglerne var socialt retfærdige. De rige skulle betale mere end de fattige for deres offerdyr. Denne praksis udviklede sig imidlertid til at mennesker opfattede ofrene som tilladelse til at synde. Vi kan overtræde budene – og så give Gud et offer, som betaling; så er den sag ude af verden. Én af profeterne – Jeremias – talte mod denne offerpraksis: ”Kan I stjæle, begå drab eller bryde et ægteskab, kan I sværge falsk eller tænde offerild for Ba'al, kan I følge andre guder, som I ikke før har kendt, og så komme og træde frem for mit ansigt i dette hus, som mit navn er udråbt over, og sige: »Vi er reddet!« — når I begår alle disse afskyelige handlinger? Er dette hus, som mit navn er udråbt over, en røverkule? Også jeg kan se! siger Herren.” (Jeremias kapitel 7 vers 9-11). Ofringerne er altså ikke nok. For aftalen mellem Gud og mennesker var, at de skulle have et personligt forhold til hinanden. De skulle tro ham, adlyde ham, tilbede ham, elske ham. Han skulle have omsorg for dem, vejlede dem, velsigne dem. Men dette personlige forhold blev brudt – ikke fordi de syndede, men fordi de ikke fortrød deres ondskab, men tvært imod troede de kunne blive ved med at synde og alligevel have et personligt forhold til Gud.

Men det går ikke, for forholdet mellem Gud og mennesker er et forhold baseret på kærlighed. Gud elsker mennesker og mennesker elske Gud. Hvis mennesker svigter deres del af aftalen, så er der ingen aftale.

Hvad så? Gud kunne have forkastet hele menneskeheden, men det valgte han at lade være med. I stedet valgte han lidelsens vej. For det gør ondt at blive afvist – og Gud blev afvist. Han åbenbarede sin vilje og sin lov for dem han elskede – og de var ligeglade. Det gjorde ondt.

Det er overraskende: Gud lider. Han lader sig krænke. Har han ikke magt til at dømme og straffe? Jo, naturligvis. Han kan hvad han vil, det er derfor uventet, når vi helt tydeligt læser om, at han frivilligt lader sig krænke af sine egne skabninger. Men det løser ikke problemet med de tomme ofringer, at Gud lider og er krænket. Han må straffe – men ønsker samtidig at frelse. Hvordan skal det kunne lade sig gøre?

Han vælger i sin almagt en skræmmende udvej: Han vælger at straffe sig selv i stedet for de skyldige.

Udgangspunktet er, at Gud kan alt det han vil. Han kan gøre, hvad han finder for godt. Han vælger da – helt frit – en vej, som påfører ham selv lidelse. Han gør det fordi han elsker menneskene, og fordi han ønsker, at de skal frelses fra den kommende dom.

Før vi går videre må vi lige standse op og se på forholdet mellem Jesus Kristus og Gud i Himlen.

Jesus Kristus

I bibelen hører vi om, at Jesus er Guds søn. Det betyder ikke, at han er resultatet af et samleje mellem Gud og en pige. Det fortælles nemlig udtrykkeligt, at Jesus Kristus er evig. På samme måde som muslimer tror, at koranen er evig, således er Jesus Kristus evig. I evangeliet står der: ”Han var i begyndelsen hos Gud.” (Johannesevangeliet kapitel 1 vers 2). Jesus Kristus er derfor Guds evige søn. Når der siges, at han er ”født”, betyder det ikke, at han er blevet til ved en fysisk fødsel, men det fortæller om hans forhold til Gud. Han er guddommelig, fordi han er Guds søn.

Men er der så to guder? Nej.

Treenigheden

Gud er én – og der findes kun én Gud. Men denne Gud er samtidig tre personer.

”Gud kan da ikke samtidig være tre og én”, siger Hamad til sin ven Peter.

”Lad mig forsøge med et billede”, svarer Peter. ”Hamad, du er en mand med krop og sjæl, ikke sandt?”

”Jo, selvfølgelig”, svarer Hamad.

”Hvor mange kroppe har du, Hamad?” – ”Én” – ”og hvor mange sjæle har du?” ”Også én”, svarer Hamad. ”Godt – men så er der jo to Hamad'er – ikke sandt?”

”Nej, jeg er kun én”, hævder Hamad...

Gud er én Gud, men han åbenbarer sig i tre personer: Faderen, som har skabt alt. Sønnen som blev menneske i Jesus Kristus og Helligånden.

Hanne er datter af Jens og Susanne. Hanne er gift med Per. Hanne og Per har to børn: Matilde og Mikkel. Det betyder: Hanne er datter, hustru og mor – og dog er der kun én Hanne...

Nogle har helt forkert hævdet, at treenigheden er Gud, jomfru Maria og Jesus Kristus. Det er en stor misforståelse, som ingen kristne tror på.

Hvad kristne tror er: *Der findes kun én Gud. Denne ene Gud er samtidig tre personer: Fader, Søn og Helligånd. Disse tre er eet guddommeligt væsen, og gør alting sammen.* Jesus Kristus siger: *"Jeg og Faderen er ét."* (Johannesevangeliet kapitel 10 vers 30).

Bibelen taler om, at Gud valgte at blive menneske i Jesus Kristus – Marias søn. Gud kan alt – også lade sig føde i et menneskes skikkelse. Det blev han af jomfru Maria, da hun i Bethlehem fødte det barn, englen Gabriel havde lovet hun skulle føde. Om det barn sagde Gabriel: *"Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige."* Maria sagde til englen: *»Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.«* Englen svarede hende: *"Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn."* (Lukasevangeliet kapitel 1 vers 33-35). Da Jesus blev født kom Gud til verden i et menneskes skikkelse. Det er et under, der er så stort, at det næsten ikke er til at forstå. Men kristne tror, det er sandt. Jesus Kristus er Guds søn – af samme guddommelige væsen som Faderen i Himlen.

Og Jesus blev født med et formål: At tjene. Derom siger han selv:

"For end ikke Menneskesønnen er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange." (Markusevangeliet kapitel 10 vers 45).

Jesu forudsigelse af sin egen lidelse og død finder vi mange steder i evangeliet. Han kom for at dø. Hvorfor? For at være det sonoffer, der én gang for alle tager skylden bort fra mennesker. Han var opfyldelsen af alle de ofre, der tidligere blev bragt. Da Jesus var ved begyndelsen af sin gerning i verden sagde profeten Johannes Døberen om ham:

"Næste dag så han Jesus komme hen imod sig og sagde: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd." (Johannesevangeliet kapitel 1 vers 29).

Med udtrykket "lam" kommer vi til at tænke på ofrene som Moses talte om. De ofre man skulle bringe, hvis man havde overtrådt lovens aftale. Men ofre af lam og duer kan aldrig tage synd væk. For synd skyldes jo, at man har lyst til at gøre det, Gud har forbudt. Hvis der skal retfærdighed til, må den skyldige straffes. Men hvis en uskyldig vælger at påtage sig skylden for det en anden har gjort?

I en koncentrationslejr under anden verdenskrig skete det, at en gruppe fanger skulle henrettes for at afskrække andre fra at forsøge at flygte. Da et bestemt navn blev råbt op trådte en ung katolsk præst fra Polen frem (katolske præster er ugifte). Han vidste, at den pågældende der var råbt op var familiefar og havde meget at leve for. Han gav sit liv i den andens sted.

Således ser vi mange gange i vores verden, at vi har en stedfortræder. Udskiftningsspillere på et fodboldhold er også stedfortrædere for nogle, der skiftes ud.

Men hvis nogen skal stedfortræde, skal de være bedre end dem, de stedfortræder for. Ingen fodboldtræner skifter en spiller på banen ud med én, man ved er dårligere. Og hvis den polske præst selv var kaldt frem, så kunne han ikke tilbyde at gå i døden for en anden; så måtte han gå i døden for sig selv.

Ingen mennesker kan give sig selv som stedfortræder for andres synder. For vi har alle synder, vi skal stå til regnskab for. Alle har syndet – og alle kan se frem til Guds retfærdige dom. Men så kom Jesus – og tog alle menneskers synder på sig. Han lod sig dømmes i stedet for os. Senere skrev én af hans disciple: Peter:

"på sit legeme bar han selv vore synder op på korset, Ved hans sår blev I helbredt." (Peters første brev kapitel 2 vers 24).

Men hvis han er dømt for mine synder, så skal jeg jo ikke dømmes for dem. Ingen skal dømmes to gange for den samme overtrædelse.

Er det ikke uretfærdigt, at Gud lader en anden dø under Guds dom i stedet for mig? Jo, hvis det havde været en anden end Gud selv. Men hvis Gud vælger at straffe sig selv i stedet for mig, så er det ikke uretfærdigt; det er overraskende, men hvis Gud har al magt i Himlen og på jorden, står det ham så ikke frit for at vælge denne løsning? Jo; og det har han gjort.

Gud straffede sin søn i stedet for mig, da han lod ham dø på korset. Derfor skal jeg ikke straffes, men kan få tilgivelse for alle mine synder. Derfor skal jeg ikke frygte dommedag, men må se frem til den med frimodighed, for jeg er allerede dømt (da Jesus døde for mig), og vil derfor ikke blive dømt igen på dommens dag, men skal gå ind til den evige glæde.

Dette hedder nåde! Det betyder, at Gud tilgiver uden betingelser, fordi han elsker mig. Og Guds kærlighed fik ham til at bære straffen for mine synder, så hans retfærdige dom skete fyldest. På den måde er det tydeligt, at Gud er kærlighed og retfærdighed!

Der er kun én Gud. Denne ene Gud skylder vi alt. Ham bør vi ære og tilbede. Ham bør vi bøje os for og anerkende som Herre. Bibelens kald hertil er tydelig:

Lykkelig hver den, der søger tilflugt hos ham. (Salmernes Bog kapitel 2 vers 12)

Smag og se, at Herren er god; lykkelig den mand, der søger tilflugt hos ham. Frygt Herren, I hans hellige, for de, der frygter ham, lider ingen mangel. (Salmernes Bog kapitel 34 vers 9-10)

Han viser dig nåde, når du råber til ham; når han hører det, svarer han dig. (Esajas bog kapitel 30 vers 19)

Før de kalder, svarer jeg, endnu mens de taler, hører jeg. (Esajas bog kapitel 65 vers 24)

Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. (Matæusevangeliet kapitel 6 vers 33)

2 - Bønnen

Hvad er bøn?

Kristen bøn er at tale til Gud. Der er ingen specielle regler for bøn i kristendommen. Udgangspunktet er, at Gud lytter og svarer. Vi tror at Gud har omsorg for mennesker og derfor ønsker dem alt godt.

Jesus siger: ”*Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!*” (Mattæusevangeliet kapitel 7 vers 7-11). Her er tale om, at Jesus gentager sig selv fire gange for at det skal være meget tydeligt, hvad der er sandheden om bøn:

- 1) Bed, så skal I få.
- 2) Bank på (indtil Gud), så skal der åbnes for jer.
- 3) Søg (Gud) så skal I finde.
- 4) Hvis ufuldkomne mennesker giver gode gaver til deres børn, hvor meget snarere skulle Gud så ikke gøre det samme?

Hermed er det sagt, at bøn er adgang til Gud.

Jesu løfter om bøn, er at Gud vil høre og svare på vores bøn.

Hvorfor er det sådan? Fordi Gud er vores himmelske far. Dem, der tror på Gud gennem hans søn, Jesus Kristus, er Guds børn og har adgang til at bede til deres himmelske far – ikke som en pligt, men som en rettinghed.

Fadervor

Jesu disciple bad på et tidspunkt Jesus lære dem at bede. Den bøn besvarede Jesus med det samme ved at give dem ”Fadervor”. Han sagde: ”... I skal bede således:

Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.

I denne bøn ser vi, hvorledes vi kan bede om alt mellem himmel og jord.

Vor Fader du som er i himlene

Bønnen indledes med at vi henvender os til Gud. Ikke en fjern og ukendt Gud, men den Gud, vi må kalde ”far”. I tillid og kærlighed nærmer vi os Gud. Han er vor far, men han er ikke en jordisk far. Han er i himlene. Flertalsformen af udtrykket ”himlene” betyder, at end ikke Himlenes Himle er stor nok til at rumme Herlighedens Herre, den ophøjede der har skabt alt. ”Bor Gud da på jorden? Nej, himlen og himlenes himmel kan ikke rumme dig”. (1.Kongebog kapitel 8 vers 27). Men den Gud, der er så ophøjet og stor, at han ikke kan rummes på hele jorden og som intet ord kan beskrive fuldt ud, ham må jeg kalde: Far! Det er en fantastisk kontrast. Men denne tanke begynder den kristne bøn Fadervor. Jeg står overfor Himlens og jordens kraftfulde Herre – og jeg kalder ham far, fordi Jesus har lært mig, at således må jeg gøre. Det er ikke blasfemi eller fornærmende overfor Gud: Han har selv indbudt mig til det. Da vil det være ulydighed ikke at sige far til ham.

Helliget blive dit navn.

En del af kristen bøn er at prise Gud og tilbede ham. Han er skaberen af al ting. Han er livgiveren. Han har givet os øjne, ører, næse og mund for at vi skal se og mærke skønheden omkring os, og nyde det liv han har

skænket os. Derfor må vi takke ham og tilbede ham. Når vi beder om, at hans navn må blive helliget, så betyder det, at vi anerkender, at han er Herren – og vi beder om, at alle andre også må anerkende det og takke ham for alle gode gaver, han har givet os. Vi beder om, at det som vanhelliger og kaster smuds på Guds navn må vige tilbage for at give plads til det rene og hellige.

Komme dit rige.

Det er også en del af kristen bøn at bede om at Guds rige må vokse blandt os. Guds rige er der, hvor Jesus hersker – og det vil sige, der hvor mennesker tror og anerkender ham som Guds søn og verdens frelser. Kristen bøn beder om at troen på Jesus må udbredes til alle mennesker.

Ske din vilje som i himlen således også på jorden

Vi beder om at Guds vilje må ske på jorden. Der er så mange ting, der ikke er Guds vilje. Der er ondskab, krig, uretfærdighed, undertrykkelse. Der er gudløshed og forfalsket gudsdyrkelse. Der er ensomhed, løgn og snyderi. Listen over det onde og forkerte i verden er nærmest endeløs. Men vi beder om, at Guds vilje må have fremgang, og når vi beder om det, så beder vi også om villighed og styrke til selv at gøre Guds vilje i vores liv og blandt vore nærmeste.

Giv os i dag vort daglige brød

Her beder vi om alt det, vi har brug for til vort daglige liv. Det er ikke kun mad, men også hus, hjem, tøj, venner, arbejde og den slags ting. Gud har omsorg for vores daglige liv og vil at vi skal bede om alt, sådan at vi også kan takke for alle de små og store ting vi får.

Forlad os vor skyld som også vi forlader vore skyldnere

Bønnen om tilgivelse for vore synder er vigtig. Vi tror, vi får tilgivelse for vore synder fordi Gud er nådig og barmhjertig. Vi tror ikke på, at vi tilgives som en belønning fordi vi beder. Bøn er ikke en betaling vi giver Gud for vore synder, men bøn er, at vi ydmygt – og angerfuldt – beder Gud tilgive, det vi har gjort forkert. Samtidig er bønnen en bøn om villighed til at tilgive andre. Det er et væsentligt træk i Jesu undervisning: Tilgivelse fordrer tilgivelse. Vil man ikke selv tilgive, bliver man ikke tilgivet.

Jesus siger: ” Himmeriget ligner en konge, der ville gøre regnskab med sine tjenere. Da han begyndte på regnskaberne, blev en, der skyldte ti tusind talenter, ført frem for ham. Da han ikke havde noget at betale med, befalede hans herre, at han og hans kone og børn og alt, hvad han ejede, skulle sælges og gælden betales. Men tjeneren kastede sig ned for ham og bad: Hav tålmodighed med mig, så skal jeg betale dig det alt sammen. Så fik den tjeners herre medynk med ham og lod ham gå og eftergav ham gælden. Men da den tjener gik ud, traf han en af sine medtjenere, som skyldte ham hundrede denarer. Og han greb ham i struben og sagde: Betal, hvad du skylder! Hans medtjener kastede sig ned for ham og bad: Hav tålmodighed med mig, så skal jeg betale dig. Det ville han ikke, men gik hen og lod ham kaste i fængsel, indtil han fik betalt, hvad han skyldte. Da hans medtjenere nu så, hvad der var sket, blev de meget bedrøvede og gik hen og forklarede deres herre alt, hvad der var sket. Da kaldte hans herre ham for sig og sagde: Du onde tjener, al den gæld eftergav jeg dig, da du bad mig om det. Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig? Og hans herre blev vred og overlod ham til bødlerne, indtil han fik betalt alt, hvad han skyldte. Sådan vil også min himmelske fader gøre med hver eneste af jer, der ikke af hjertet tilgiver sin broder.« (Mattæusevangeliet kapitel 18 vers 23-35)

Led os ikke ind i fristelse

Verden er fuld af fristelser. Alle vegne er der mulighed for at vi kan komme til at gøre det forkerte. Og vi kan aldrig vide os sikre. ”Når man fristes, er det ens eget begær, der drager og lokker én”. (Jakobs brev kapitel 1 vers 14). Der er noget i ethvert menneske, der har lyst til det onde. Derfor kan man aldrig vide sig sikker, men alle vegne kan en fristelse dukke op og skabe lyst til at synde. Derfor må vi altid bede Gud om beskyttelse mod fristelse. Vi må altid bede Gud lede vores skridt sådan at vi ikke går derhen, hvor vi bliver fristet over evne – og vi må lægge vort liv i Guds hånd, så han lader os undgå faldgruberne.

Fri os fra det onde

Vi kan aldrig undgå det onde. I denne verden har Den Onde / Satan – stor magt. Han kaldes faktisk ”denne verdens fyrste.” (af Jesus i Johannesevangeliet kapitel 12 vers 31 og kapitel 16 vers 11). Han er her, og han optræder på mange forskellige måder. Han forsøger altid at få det onde til at tage sig godt ud, så vi ikke sy-

nes det onde er rigtig ondt. Derfor må vi bede om at have et klart blik for, hvad der er godt og ondt, og vi må bede Gud beskytte os mod det onde og mod Satan. For han ønsker at friste os til at synde og handle ondt.

Dit er riget, magten og æren i evighed.

Bønnen ”Fadervor” slutter med en lovprisning af Guds storhed. Hermed er rammen sat: Vi begynder med en glæde over den store ære, der vises os: Vi må kalde Gud for vor far – og vi slutter med at lovprise Gud for det han er: Kongernes Konge, der har al magt og som kan alt, hvad han vil – og som er værdig til at få al ære i al evighed. Ord er ikke store nok til at udtrykke, hvem Gud er, og hvad Gud gør, men her i slutningen af Fadervor får vi alligevel en kort sætning, der lader os ane, at den Gud vi kalder far, han er større end noget andet – og han har al magt i evighed.

Er bøn høre belønning

Nej. Den kristne beder ikke for at fortjene noget. Han ved, at han er ingenting. Han er støv og aske og det er et kæmpestort privilegium, at han har ret til at træde frem for almagts Gud. Det er en stor æresbevisning, at han må kalde Gud for ”far”! Så kristen bøn er ikke en pligt, men en kær rettighed. Vi må udøse vort hjerte for Gud. Vi må lægge alt det frem for ham, der bekymrer os – alt det, der er problemer for os – alt det, vi ikke kan overskue – alt det, der ængster os og gør os urolige. Han vil lytte – og mens vi beder vil han lade sin guddommelige fred fylde sind og tanker. Det er bønnens velsignelse og glæde.

Derfor er der heller ingen bedetimer i kristendommen. Der er ingen tidspunkter, der er bedre end andre at bede på. Altid har vi adgang til Gud i Himlen. Ja, apostlen Paulus siger faktisk: ”*bed uophørligt*”, (1. Thesalonikerbrev kapitel 5 vers 17.) Hermed menes: Vi kan altid bede til Gud; ja, vi må altid have plads til at sende en tanke til Gud – også midt i vores daglige liv. Bøn er ikke hverken bestemte stillinger eller formuleringer, men at vi taler til Gud i hjertet; og det kan også ske, mens man går på gaden, kører i bus eller ligger i sengen.

Hvor skal man så bede?

Jesus siger: ” *Og når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at vise sig for mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte.*” (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 5-6). Kristne beder sjældent offentligt, fordi Jesus har undervist os om, at vi bør lukke døren og bede privat. Bøn er nemlig ikke en gerning vi gør for at vise, hvor fromme og rettroende vi er, men bøn har udelukkende noget at gøre med mit forhold til Gud. Derfor sker bøn for de fleste kristne bag lukkede døre. Det betyder, at man ikke kan kontrollere, hvor mange der beder – eller hvor meget de beder. Men det er også ligegyldigt, for man kan alligevel ikke kontrollere om mennesker beder i hjertet eller kun i det ydre.

Kristen bøn er ikke nødvendigvis mange ord. Jesus siger: ”*Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bøn høres for deres mange ord. Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det.*” (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 7-8) Bøn er at sige det til Gud, som man har på hjerte. Om det er meget eller lidt er ikke afgørende. Dernæst er der også et element af stilhed i kristen bøn. Bøn er at falde til ro foran Gud – og lade ham få indblik i hjertets inderste.

Fællesbøn

Kristne beder imidlertid også, når de kommer sammen. I Gudstjeneste og ved kristne møder bliver der som regel bedt bønner, hvor én eller flere efter hinanden beder til Gud. Nogle gange afholdes der bedemøder, hvor man er fælles om at bede. Måske er der en bestemt anledning til at man samles til bedemøde – måske er det bare noget der sker regelmæssigt i den pågældende menighed. Der er ikke faste regler for det. Det er frivilligt om man ønsker at være med i den slags. Man bliver ikke en bedre kristen af at bede meget eller gå til bedemøder, for man er kristen, fordi Gud er barmhjertig og tilgiver al synd ved tro på Jesus. Man kan derfor kun være kristen eller ikke-kristen. Men kristne, der ikke beder og plejer deres kristne tro, falder bort fra troen og mister deres frelse.

Frie bønner og faste formuleringer.

Kristen bøn er at sige, hvad man har på hjerte.

En ung landbrugsmedhjælper fortalte ved et kristent møde om noget, han var kommet til at tænke på og var blevet glad for. Han sagde (på vestjysk dialekt): ”Det er nu en dejlig tanke. Når man har travlt med sit arbejde og står ude i den friske luft med hænderne fulde og i et par beskidte gummistøvler; så kan man lige bede en bøn til Gud for dem man holder af og de ting, man er bekymret for.”

Kristen bøn kan være sådanne tanker som flyver frit til Gud. Det kan også være aftenbøn, hvor man knæler ned ved sin seng eller ved en stol og beder Gud med tydelige ord om det man har på hjerte. Måske har man skrevet de ting ned, man gerne vil bede for, så man ikke glemmer halvdelen. Kristen bøn kan også være når familien er samlet omkring morgenbordet, hvor faderen eller moderen læser et lille stykke fra bibelen og beder Gud velsigne dagen, hvorefter man spiser. I mange kristne familier har man en eller flere gange om dagen en familieandagt, hvor man læser og beder sammen.

Men kristen bøn er også at bruge bønner, som andre har skrevet. Mange anvender noget fra Salmernes Bog i Bibelen som bøn. – F.eks. Salmernes Bog kapitel 51:

*Gud, vær mig nådig i din godhed,
udslet mine overtrædelser i din store barmhjertighed!
Vask mig fuldstændig ren for skyld,
rens mig for synd!
For jeg kender mine overtrædelser,
og min synd har jeg altid for øje.*

*Mod dig alene har jeg syndet,
jeg har gjort, hvad der er ondt i dine øjne;
så er du retfærdig, når du anklager,
og ren, når du dømmes.
I skyld har jeg været, fra jeg blev født,
i synd, fra min mor undfangede mig.
Du elsker sandhed i det dunkle,
du lærer mig visdom i det skjulte.*

*Rens mig med isop for synd,
vask mig hvidere end sne!
Forkynd mig fryd og glæde,
lad de knogler, du knuste, juble!
Vend dit ansigt bort fra mine synder
og udslet al min skyld!
Skab et rent hjerte i mig, Gud,
giv mig på ny en fast ånd!
Kast mig ikke bort fra dig,
og tag ikke din hellige ånd fra mig!
Lad mig atter frydes over din frelse,
styrk mig med en villig ånd!*

Eller Salmernes Bog kapitel 113

Halleluja.

Lovpris, I Herrens tjenere, lovpris Herrens navn!

*Lovet være Herrens navn fra nu af og til evig tid!
Fra øst til vest skal Herrens navn lovprises.
Herren er ophøjet over alle folkene, hans herlighed er ophøjet over himlen.*

*Hvem er som Herren, vor Gud, i himmel og på jord,
så højt som han troner, så dybt ned som han ser?
Fra støvet rejser han den svage, fra skarnet løfter han den fattige,
han sætter ham blandt fyrster, blandt sit folks fyrster.
Han lader den ufrugtbare kvinde sidde som lykkelig mor til sønner.*

Men det kan også være andre bønner, som er skrevet af kristne til bestemte lejligheder. I den danske salmebog er der bagi en lang række bønner til forskellige lejligheder, som kristne har stor glæde af at bede ved forskellige lejligheder.

3 - Kærlighed og omsorg. (givertjeneste)

I Kristendom spiller tanken om belønning ingen rolle. Vi har på forhånd fået vished om, at Gud vil frelse os og give os del i paradiset. Vi skal ikke fortjene os paradiset, for vi kan ikke fortjene det. Hvordan skulle vi kunne betale bare en brøkdel tilbage af det, vi har gjort forkert? Hvordan skal man kunne gøre bod for en ond tanke? Hvordan skal man kunne udslette mindet om et ondt ord? Hvordan skal man fjerne sårene fra en andens hjerte, hvis man har såret vedkommende?

Men i stedet for at gøre gode gerninger for at fortjene en belønning i form af evigt liv, skal vi give den kærlighed og omsorg videre, som Gud har rakt os.

Der er to generelle regler formuleret i to sætninger af Jesus: ”I har fået det for intet, giv det for intet.” (Mattæusevangeliet kapitel 10 vers 8) og ”Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne.” (Mattæusevangeliet kapitel 7 vers 12).

Fokus er her ikke belønning, men andre mennesker. Tanken om belønning er egentlig en opfordring til egoisme.

En rig muslim sad i sit hus. Ved siden af boede en fattig familie, der hele tiden havde svært ved at få pengene til at slå til. Den rige mand var i det ydre en from mand, der levede et retskaffent liv og som bad sine bønner. Han havde været på pilgrimsrejse og var højt respekteret.. Han vidste, at det er Guds vilje, at man én gang årligt skal betale zakat. Han vidste også, at den fattige familie ved siden af trængte til hjælp.

Han var lidt nervøs for dommedag, for selv om han havde levet pænt og efter islams vejledning, så kendte han godt ordet fra ahadith: Hvis nogen har et milligram stolthed i hjertet kommer han ikke i paradiset. Dette ord bekymrede ham, for han var stolt af sin rigdom, som han havde oparbejdet ved flid og hårdt arbejde.

Men han kendte også ordet fra koranen: ...den som holder bøn og betaler zakat, og som har fuld vished om det kommende liv...

Denne mand betalte derfor sin zakat til sin fattige nabo og lænede sig veltilfreds tilbage.

Spørgsmålet er imidlertid: Hvorfor betalte han zakat? Hvem skulle det gavne mest?

Gode gerninger i kristendommen skal man gøre for sin næstes skyld. Johannes – én af Jesu disciple siger det på denne måde: ”Den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød, men lukker sit hjerte for ham — hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?” (1. Johannesbrev kapitel 3 vers 17).

Kærlighed skaber altid en reaktion. Ingen, der har en meget god ven, vil undlade at besvare denne vens opmærksomhed. Hvis man får en gave, siger man tak. Hvis han besøger én, bliver man opmuntret og inviterer indenfor. Hvis han ringer, bliver man glad og spørger, hvordan det går.

Det menneske, der er ligegyldig overfor et andet menneskes kærlighed, mister det venskab, man har. Guds kærlighed skal også besvares – ellers mister man sit forhold til Gud. Men Gud trænger ikke til noget af det, vi kan give ham. Hvad skulle vi kunne gøre for Gud, som han har brug for? Han kan alt – han ved alt – han er evig og ophøjet. Men han siger til os: Hvad jeg har givet jer, skal I række til andre.

Det Gud har givet os er tilgivelse, omsorg, nærhed (lytter til os), fællesskab, muligheder.

Det er derfor Guds vilje, at vi skal være villige til at tilgive andre. Det siger Jesus faktisk også direkte: ”For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer”. (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 14). Vi kan ikke ”betale” Gud tilbage for hans tilgivelse af os, men Gud ønsker at vi skal leve i et fællesskab med andre mennesker, hvor det ikke er hævn og had, der præger os, men tilgivelse og kærlighed.

Dernæst er det Guds vilje, at vi skal have omsorg for andre. Gud har omsorg for os. ”Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede”. (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 26-31). Guds omsorg for vores daglige liv er altomfattende. Hvad skal vi give ham til gengæld? Han ønsker at vi skal have omsorg for andre. At vi af vores muligheder hjælper andre til at have det godt og få et godt liv.

Gud lytter til os. Altid må vi bede. Der er ingenting vi ikke må tale med Gud om. Hvordan skal vi takke ham for det? Ved at lytte til andre. Det er Guds vilje, at vi ikke skal lukke ørerne for andres behov. I stedet skal vi tale sammen – åbne vore ører og vort sind så vi kan forstå andres problemer og forhold. Og på samme måde, som Gud vil svare vores bøn, således må vi reagere på andre behov, hvis der er noget vi kan hjælpe med.

Gud giver os alt, hvad vi behøver, og ønsker vi skal dele det med andre. Et kristent menneske skal derfor som en tak til Gud give noget af sin ejendom til gode formål. Nogle af disse gaver går til kristne formål, hvor man måske hjælper kristne i fattige dele af verden, så de har mulighed for at overleve og have et kristent fællesskab, der hvor de bor. Andre gaver går til nødlidende i verden. Denne nødhjælp gives til mennesker der har brug for hjælp. Her bliver der ikke spurgt efter om det er kristne, muslimer, hinduer eller ateister, men kun set på, om de har brug for hjælp. På denne måde har danske hjulpet muslimer (f.eks. efter jordskælv i Iran), kristne og mennesker med afrikansk naturreligion (f.eks. ved hungerkatastrofer i Afrika) og kristne (f.eks. efter atomulykken i Ukraine). Disse gaver bliver ikke opkrævet, men er frivillige gaver. De er udtryk for, at man er taknemlig fordi man lever i et samfund, hvor der er fred og velfærd.

En kristen skal også gøre gode gerninger, men ikke for at få belønning fra Gud. En kristen skal gøre gode gerninger fordi han har forstået: Gud har givet meget; jeg vil gerne takke ham for det. Og den tak siger Gud, at jeg skal række til medmennesker.

En grønthandler – Ismael - havde en fin butik på byens gågade. Mange kom ofte i hans butik og købte grøntsager, krydderier og specialiteter fra Mellemøsten. Han kendte mange af sine kunder og vidste også, hvilke problemer de havde. Blandt kunderne var der en mand – Hussein. Han var for nylig blevet arbejdsløs. Hjemme havde han kone og 4 børn, men konen havde heller ikke arbejde, så de havde kun meget få penge. Ismael havde ondt af familien, og en dag da Hussein bad om at låne 20000 kr. fordi bilen skulle til syn, gav Ismael ham pengene. Senere lånte han igen nogle småbeløb fordi eet af børnene skulle have nye vinterstøvler og familien fra Tyskland kom på en uges vinterferie. I den anledning skulle der jo ikke mangle noget. Hussein kom på den måde til at skyldte Ismael 128.000 kr. Ismael begyndte at tale om tilbagebetaling, men Hussein undgik at lave en aftale. En dag blev det imidlertid for meget for Ismael og han trak Hussein ind i baglokalet i butikken og sagde: "Betal hvad du skylder. Du har fået mange muligheder for at lave en aftale om at betale tilbage, men du har ingenting gjort. Betal nu!" Hussein blev bleg: "Jeg har ingen penge", sagde han. "Betal", sagde Ismael, "du har i flere år lånt flere og flere penge. Nu vil jeg ikke længere. Du må sælge dit TV og din bil og lade dine børn gå med aviser. Jeg er ligeglad. Jeg vil have mine penge". Hussein faldt ned for Ismael og sagde: "Giv mig tid, så skal jeg nok betale det hele". Da var det som om Ismael blev ramt af medlidenhed. Han så den stakkelse fattige familie – og han havde jo egentlig penge nok selv, fordi han havde en god forretning. Han vendte derfor helt om og sagde: "Hussein – jeg eftergiver dig hele din gæld. Gå hjem til din familie og vær en fri og glad mand." Mens dette foregik, var to andre kunder kommet ind i butikken. De kendte både Ismael og Hussein – og kunne ikke undgå at høre, hvad der foregik. Hussein blev meget glad. Jublede og glædede sig. Han gik ned ad gågaden i højt humør. Da mødte han Ali. "Hej, Ali" sagde Hussein. Og efter de indledende hilsener og lidt forskelligt andet nåede Hussein frem til det, han gerne ville tale med Ali om: "Du skylder mig 200 kr. husker du nok. Jeg har brug for dem. Giv mig dem." "Undskyld", sagde Ali, "men jeg har dem ikke lige nu. Du skal få dem efter den første i næste måned". "Nej", svarede Hussein, "tror du jeg er millionær. Betal nu – eller giv mig noget andet i stedet. Jeg vil ikke vente længere. Det er allerede to måneder siden du har lånt dem!" De to venner, der først havde overværet samtalen i Ismaels butik så nu sammenstødet mellem Ali og Hussein. De gik tilbage og fortalte Ismael, hvad de havde oplevet – og Ismael kaldte Hussein tilbage. "Alt det eftergav jeg dig, og så kan du ikke engang eftergive din broder et meget lille beløb. Nu må du betale, hvad du skylder mig. Jeg vil ikke eftergive dig din gæld, når du ikke selv vil vise barmhjertighed mod andre."

4 - Omvendelsen / boden

At se sandheden om synd i øjnene

Alt i den kristne tro er imidlertid ikke bare jubel og glæde. Kristendommen er også et spejl, som vi kan bruge til at se på os selv. I bibelen siger Gud, hvordan hans vilje er. I bibelen kan vi læse om, hvordan vi skal leve, hvis vi vil leve godt efter Guds vilje. Som vi så i begyndelsen af dette hæfte, så er mennesket syndigt. Dette kapitel handler om, hvordan et syndigt menneske kan leve sammen med en retfærdig og hellig Gud.

I bibelen sætter Gud en høj standard, for hvordan vi skal leve. Det er fordi Gud ønsker at vi skal leve efter hans vilje. Hvis han er hellig og retfærdig, så skal vi også være hellige og retfærdige. Dette krav omfatter alt; også vore tanker og vore følelser. Jesus siger: *"I har hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke begå drab,« og: »Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.« Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild."* (Mattæusevangeliet kapitel 5 vers 21-22).

Et andet sted siger Jesus: *"I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.« Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte."* (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 27-28)

Et tredje sted siger han til en ung mand, der spørger, hvad han skal gøre for at få evigt liv. Den unge mand mener han har overholdt alle budene, men han er stadig ikke tilfreds. Han er usikker på om han har gjort nok. Derfor spørger han Jesus. Jesus svarer: *"Da Jesus hørte det, sagde han til ham: »Én ting mangler du endnu: Sælg alt, hvad du har, og del det ud til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!«"* (Lukasevangeliet kapitel 18 vers 22).

Selv om disciplene vidste, at mennesket er syndigt – og at de derfor selv var syndere; så blev de alligevel forskrækkede over den måde Jesus talte på. De forstod: Hans krav kan vi ikke leve op til. Det handler nemlig ikke bare om at undlade at synde. Det handler også om at undgå *lysten til at synde*. Og det sidste er umuligt. Det var de klar over.

Gud kræver ikke bare at vi ikke overtræder budene og bliver afsløret som syndere. Han kræver at vores tanker og inderste personlighed er ren for lysten til det onde. Som Jesus siger: *"Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!"* (Mattæusevangeliet kapitel 5 vers 48).

Skal vi da flygte fra Gud med vore synder – og opgive det hele? Skal vi nu sætte alt ind på at blive fuldkomne. Vil det så lykkes? Nej. Det vil aldrig lykkes. Intet menneske magter det. Ingen kan være fuldkommen.

Bibelen siger: *"for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud,"* (Paulus brev til romerne kapitel 3 vers 23). Når standarden er fuldkommenhed, så bliver vi alle skyldige. Vi kan lade være med at stjæle, lyve, hore, spotte og den slags, men vi kan ikke fjerne lysten til at lyve, stjæle, hore og spotte. Det er umuligt.

Mennesket er sådan. Det bekræfter Gud allerede lige efter at Noa var blevet reddet fra dommen over alt ondt dengang han byggede arken til sig selv og sin familie. *"Jeg vil aldrig mere forbande jorden på grund af menneskene, som kun vil det onde fra ungdommen af. Jeg vil aldrig mere udrydde alt levende, sådan som jeg nu har gjort"*. (1. Mosebog kapitel 8 vers 21)

Hvad skal man gøre med sin synd?

Synden gør os skyldig overfor Gud. Hvis han dømmes retfærdigt; så er der intet håb. Derfor er der én ting at gøre: Indrømme den overfor Gud. Ærlighed overfor Gud er nødvendig. Og at være ærlig betyder, at indrømme at man har handlet forkert – både i handling og tanke. At indrømme det, hedder at bekende sine synder.

Jesus fortalte en historie om dette: Der var en rig mand. Han var godsejer. Han havde en forvalter til at styre sit gods. Denne rige mand var landsbyens herre. Imidlertid var forvalteren utro. Han snød og tilranede sig noget af sin herres ejendom. På et tidspunkt når rygten om utroskab godsejerens ører og han indkalder forvalteren og spørger:

"Hvad er det jeg hører". Hvad skal forvalteren svare? Det er naturligt at han tier til dette første spørgsmål. Det gør han da også. Men dernæst siger godsejeren: "Aflæg regnskab for din forvaltning". Nu vil det være forventeligt, at forvalteren højlydt på alverdens sprog med alverdens fagter forklarer, forklarer og forklarer, mens han løber efter godsejeren; krybende, ydmygt... Men i Jesu fortælling er forvalteren tavs. Selv da godsejeren siger: "Aflæg regnskab; du kan ikke længere være forvalter." Hans tavshed betyder, at han indrømmer: "Jeg er skyldig; Min herre – godsejeren - ved jeg er skyldig, min herre forventer lydighed / ærlighed. Ulydighed fører til dom, uanset hvor mange undskyldninger jeg kommer med, kan jeg ikke beholde mit job."

Hvis godsforvalteren havde noget at sige til sin undskyldning, ville han gøre det nu. Han bekender sin skyld på den stærkest mulige måde ved at være tavs.

Han bliver fyret på stedet. Det er ikke overraskende. Som hovedregel ville godsejeren blive helt rød i hovedet af raseri og kaste den skyldige på hovedet i fængsel uden tøven. Godsejeren ville have hidkaldt tjenestefolk og kommanderet godsforvalteren ydmyget og fængslet. Men det sker ikke. Højest besynderligt. Godsejeren betror ham at aflægge regnskab. Det er mærkeligt, at bedrageren selv skal aflægge regnskab.

Godsforvalteren går uden at have forsvaret sig. Han skal nu finde regnskabsbøgerne frem. Undervejs taler han til sig selv: "Hvad skal jeg gøre – grave har jeg ikke kræfter til, tigge skammer jeg mig ved."

Godsforvalteren kunne selvfølgelig kræves til regnskab, og måtte betale erstatning for det han havde stjålet. Han kunne dømmes og fængsles, og han måtte forvente at blive det, når regnskabet blev revideret. Nu blev han altså sendt efter bøgerne – uden at han blev skældt ud. Godsejeren var usædvanlig nådig mod ham, selv om han var skyldig. Godsforvalteren har nu set to ting hos sin herre: 1) Han kræver lydighed og dømmes ulydighed og 2) Han viser en usædvanlig adfærd (nåde) selv mod den ulydige godsforvalter.

Godsforvalteren tænker på sin fremtid på sin vej efter regnskabsbøgerne – og han udtænker en plan. Han beslutter at satsе alt på den nåde, hans herre allerede har udvist.

Endnu ved ingen, at han er fyret. Han kalder sin herres skyldnere til sig. Det er forholdsvis rige folk. Ingen aner uråd. Det er endnu ikke høst. Regningerne for leje af godsejerens marker er skrevet, men endnu ikke forfaldne. Det var almindeligt dengang, at man betalte et bestemt beløb / en bestemt andel af høsten, når høsten var godt overstået. Forvalteren kalder nu skyldnerne ind én efter én. Det skal gå hurtigt. Ikke for mange høflighedsfraser. Han spørger: "Hvor meget skylder du?" Én svarer: "100 ankre olie" Forvalteren siger til ham: "Her er dit gældsbevis. Ret det til 50". En anden skylder 100 tønder hvede. Forvalteren siger: "Her er dit gældsbevis. Ret det til 80". Det hele skal være afsluttet før hans herre finder ud af, hvad der foregår. Hvis en laverestående tjener stikker hovedet ind og siger: "Han er fyret" falder alt. Godsejeren er landsbyens konge, hvis godsforvalteren er en snyder og skyldnerne samarbejder med ham, bliver de trukket ind i bedrageriet og mister retten til at leje jorden.

Godsforvalteren øder ejendommen bort, men her til sidst satsе han virkelig højt. Skyldnerne opfatter hændelsen med forandringen af regningen som legitim. De er sikkert blevet overrasket – og glade.

Så bærer godsforvalteren bøgerne tilbage til godsejeren. De er nu rettede. Herren kigger på bøgerne – ser omgående, hvad der er sket og overvejer alternativerne. Godsejeren ved nu, at i dette øjeblik er der rejst en storm af positiv omtale i landsbyen af ham som den mest generøse og mest noble herre i hele deres landsdel. Tænk at en godsejer på eget initiativ nedskriver fordringerne – det er uhørt – utroligt – og reaktionerne har været: "Det passer ikke" – "det kan ikke være rigtigt" – "umuligt – det er bare løse rygter"... Det giver godsejeren to alternativer: Han kan genindkalde skyldnerne – forklare, at det hele var en misforståelse, og at godsforvalteren allerede var fyret på det tidspunkt. Gør han det vil landsbyboernes glæde vendes til vrede, og han vil blive skreget ud som smålig og som gnier. ELLER: Han kan tie – anerkende hyldesten og tillade den kloge godsforvalter at ride med på bølgen af entusiasme og glæde. Men derved bliver fyringen af ham ikke i unåde uden mulighed for nyt job.

Herren er hæderlig og ærlig. Han fængslede ikke godsforvalteren tidligere.

På en bagvendt måde bliver godsforvalterens handling til en kompliment af godsejeren. Godsforvalteren vidste, at hans herre var nådig og ædelmodig.

Godsforvalteren satsede alt på et bræt udfra forudsætningen, at hans herre var både ædelmodig og nådig – og han vandt – og fik godsejerens nåde berømmet og lovprist.

Fordi hans herre viste sig ædelmodig og nådig, valgte han at betale alle omkostninger selv for godsforvalterens frelse. Det var godsforvalterens chance – og han greb den.

Vores vilkår som mennesker er, at dommens dag kommer. Da skal vi alle dømmes af den retfærdige Gud, men det overraskende er: Gud lader os få en tid til at forberede regnskabet. Og i den tid hører vi:

- 1) Gud er nådig og barmhjertig ud over alle grænser. Selv om han konstaterer uregelmæssigheder hos godsforvalteren (os!), så kastes han (vi!) ikke umiddelbart i Helvede, men får en tid til at forberede dommen. Det er den tid vi nu lever i.
- 2) Mennesket er skyldigt – og det nytter ikke at argumentere. Dommen er uafvendelig. Man kan ikke flygte, men man kan forberede sig ved at tage sin tilflugt til Guds nåde.
- 3) Gud er godsejeren, der betaler alt for den utro godsforvalters (vores!) frelse. Guds nåde er det eneste håb for et menneske.

Vi skal derfor bekende vore synder for Gud i tillid til, at han tilgiver og viser nåde.

Boden

At kristne tror på en nådig Gud, betyder ikke, at man ikke kender boden. Men bodsøvelser er ikke en betaling, vi skal give Gud for vore synder. Bodens er, at vi vedkender os ansvaret for vore gerninger og forsøger at gøre det godt igen, vi har gjort galt.

Hvis en mand derfor har snydt en anden mand for 10.000 kr. og bliver kristen, så må han gøre bod for sine synder, og den bod består i at betale den anden mand 10.000 kr. tilbage. En kristen er forpligtet på at rydde op i sine synder og forlige sig med sine medmennesker.

Nogle gange kan man imidlertid ikke gøre det godt, man har gjort galt.

En ung mand kører fuldstændig uforsvarligt i sin bil. Han kører alt for hurtigt og overtræder færdselsreglerne groft og uforsvarligt. Pludselig kører han et barn ned, der kommer kørende på sin cykel. Den unge mand bliver senere kristen og ønsker nu at gøre bod for sine tidligere synder. Men barnet er dødt – og forældrene er meget forbitrede på ham. Hvad skal han nu stille op?

En gammel mand er død. Han var ensom. Han havde smidt sine egne børn ud af hjemmet for mange år siden, men for et år siden; dengang han blev syg; sendte han bud efter dem: Vil I besøge mig? spurgte han. Det ville de ikke – og kom ikke før begravelsen. Nu fik de dårlig samvittighed overfor deres far, selv om det på en måde var hans egen skyld. Hvad skal de nu stille op?

Hvor der ikke længere er nogen mennesker, der kan tilgive; eller hvor mennesker ikke vil tilgive, der må man få menneskers tilgivelse af Gud. Bodens skal i denne sammenhæng rettes til Gud, og det vil ofte betyde, at man bekender sine synder til en præst, der så på Guds vegne tager imod syndsbeholdelsen – og derefter på Guds vegne – tilgiver.

Sådan er det, fordi Gud ønsker ikke, vi skal plages med vores synder. Han ønsker, vi skal befries for dem, så vi kan leve frit og med glæde.

Faste

Det er frivilligt om kristne faster. Det er derfor ikke et middel man kan anvende til at afgøre, hvem der er gode kristne, og hvem der er dårlige kristne. Enhver skal selv afgøre om han ønsker at faste – og man skal under alle omstændigheder undlade at tale offentligt om det. Jesus siger: ” Når I faster, må I ikke gå med dystre mine som hyklerne. For de gør deres ansigt ukendeligt, for at det skal være kendeligt for mennesker, at de faster. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du faster, så salvdit hoved og vask dit ansigt, så du ikke faster synligt for mennesker, men for din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig. (Mattæusevangeliet kapitel 6 vers 16-18)

Her siger Jesus, at kristne faster, men at det er en sag, der kun vedkommer dem og Gud.

Hvorfor skal kristne faste? For at få ro til deres bøn og løse sig fra jordiske behov. I forbindelse med svære beslutninger eller kriser kan bøn og faste gå hånd i hånd. Fasten er med til at åbne menneskers sind for Guds vilje og Guds ledelse.

Alligevel er det vigtigt, at vi husker: Fasten er ikke noget Gud pålægger os, men noget vi må anvende, hvis vi har behov for det.

Den faste Gud efterlyser handler ikke om at lade være med at spise, men om at gøre godt mod andre. Sådan som det står hos profeten Esajas: ”Tror I, det er den faste, jeg ønsker, at mennesket spæger sit legeme, hænger med hovedet som et siv og ligger i sæk og aske? Er det det, I kalder faste, en dag til Herrens behag? Nej, den faste, jeg ønsker, er at løse ondskabens lænker og sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed, og bryde hvert åg; ja, at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne og ikke vender ryggen til dine egne. Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig. Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg! (Esajas' bog kapitel 58 vers 5-9)

5 - Fællesskab

Muslimer verden over har et stærkt fællesskab i et fælles sprog, som dog kun de færreste muslimer af ikke-arabisk herkomst mestrer, og som derfor ikke giver et rigtigt fællesskab, fordi fællesskab er afhængig af, at man forstår hinanden. Men det giver alligevel et følelsesmæssigt fællesskab. Muslimer kan deltage i bønner i moskeer verden over – og genkende både liturgi og sprog.

De har også et stærkt fællesskab i den femte af islams søjler: Pilgrimsrejsen til Mekka. Millioner drager hvert år til Mekka på den årlige Hajd – pilgrimsrejse.

I modsætning til den stærke enhed, der råder i islam, har mange opfattelsen af, at kristne er splittede i små stridende kirker og fællesskaber. Det er sandt, at den verdensomspændende enhed mellem kristne ikke er særlig tydelig. Det er også sandt, at det grundlæggende fællesskab i kristendommen ikke er en følelsesmæssig forening af kristne fra hele verden. I kristendommen er det meget mere det lokale fællesskab, der er i centrum.

Men samtidig gælder det: Alle kristne over hele verden bekender troen på, at de er Guds børn og har Jesus som frelser. Det betyder, at de kristne som udgangspunkt ser på hinanden som brødre og søstre. De har nemlig samme himmelske far. Men det er det lokale fællesskab, der er det vigtigste.

Det kristne lokale fællesskab er grundlagt på gensidig tillid, kærlighed, respekt og omsorg. Det er disse idealer, der prædikes om, og det er disse idealer som kristne forsøger at efterleve, så godt som de kan. Og den form for fællesskab kan man kun have med nogen, man er forholdsvis tæt på og kender godt.

I dette kapitel vil jeg gerne rette opmærksomheden på, hvad et kristent fællesskab er og indebærer.

At ånde sammen

Kristent fællesskab er næsten utænkeligt uden sang. Kristne synger. Det er en arv fra David, som har skrevet en stor del af Salmernes Bog i bibelen. Helt fra Moses' tid har sang og musik været en del af gudstjenesten. Dette er er nu også tilfældet blandt kristne.

Når kristne synger sammen opstår der et tæt fællesskab. Man ”ånder ind” på samme tid – og man ”ånder ud” på samme tid. Og mens man ånder ud lovpriser man Gud med de samme ord. Det er en fantastisk stærk måde at mærke et fællesskab på.

Nogle kan ikke lide at synge, og nogle mener at det er direkte forkert at synge. Men lad os vende det om: Når nu Gud har givet os en stemme, der både kan bruges til at tale med og til at synge med; hvorfor skal vi så ikke bruge den?

Børn synger, når de er glade. Sang, smil og bevægelse er naturlige udtryk for, at man har det godt. Blandt kristne har man sat dette i system, så man synger sange på melodier, som man hurtigt kan lære.

Nogle sange er en stor tak til Gud, som man lærer rigtig godt at kende, fordi man gentager den tit.

Jesus han er syndres ven!
Dette ord kan døde vække
og os åbne Himmelen,
når os Helvede vil skrække.
Haster, løber til ham hen!
Jesus han er syndres ven.

2 Jesus han er syndres ven,
derfor kom han ned til jorden.
O den glæde! Frelseren
selv et menneske er vorden.
Haster, løber til ham hen!
Jesus han er syndres ven.

3 Jesus han er syndres ven,
som for alle syndre døde,
lagde derved Djævelen
og hans ganske rige øde.
Haster, løber til ham hen!
Jesus han er syndres ven.

4 Jesus han er syndres ven!
Vil vi kun så sandt forsage
ret for alvor Djævelen,
Gud vil gerne mod os tage.
Haster, løber til ham hen!
Jesus han er syndres ven.

(Fra Salmebogen – nr. 511)

Det siger sig selv, at når man synger ordene sammen med andre, så får de større betydning. Jeg er ikke alene om at tro på det her. Der er andre sammen med mig. Og når man bruger sin sangstemme, så bliver man glad. Sang skaber glæde. Den salme, jeg har citeret her, er en tak til Jesus Kristus, fordi han er ven med syndere. Andre salmer takker Gud, fordi han elsker os; atter andre salmer taler om hvorledes Gud har skabt hele verden. Atter andre er bønner, som vi beder til Gud om hjælp mod synden og Djævelens magt. Der findes mange slags salmer og sange, som kristne ”ånder ud” sammen – og på den måde får de et fælles fundament for deres tro.

At have samme tro og håb

Kristne har samme tro. De tror, at Gud er deres far. De tror, at de er Guds børn. Sådan som Johannes (én af Jesu disciple) skriver: ” *Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det!*” (1. Johannesbrev kapitel 3 vers 1). Denne tro er ikke påtvunget, men er en overbevisning i hjertet. At møde andre, der har hjemme i samme tro er meget værdifuldt. Det skaber en samhørighed, der ikke kan beskrives fuldt ud med ord. Der er tale om at man fornemmer: Hjertet taler samme sprog, fordi vi har samme far. Og når man har samme far, så er man hinandens søstre og brødre. Denne samhørighed er troens slægtskab, og er udtrykt i det kristne fællesskab.

En fælles tro og et fælles håb. Den kristne tro er håbet om, at Gud hører hver en bøn, vi beder. Det er håbet om, at han slipper os aldrig af syne, men altid følger han os og har omsorg for os og kærlighed til os. Det er håbet og visheden om, at vi efter dette liv skal arve paradiset, som han skænker os – ufortjent – bare fordi han elsker os, og ønsker vi skal leve evigt hos ham. Dette herlige håb, forener kristne i et glædens og takkens fællesskab.

Dette fællesskab omfatter på en måde alle kristne verden over. Derfor kan kristne også mødes med kristne fra andre lande og kulturer og opleve, at de har hjemme i samme tro. Men det er først og fremmest et lokalt fællesskab mellem de troende, der bor på samme sted. Det er her livet skal leves – og det er her troen skal udfolde sig.

Fordi kristne altid har lagt stor vægt på at tale og prædike på det sprog, som folk forstår, så er der ikke noget specielt kristent sprog. Bibelen – eller dele af den – er oversat til næsten alle verdens sprog, så mennesker selv kan læse deri. Og evangeliet prædikes på næsten alle sprog, så mennesker kan forstå det og tro på det. Derfor er det ikke muligt med en verdensomspændende menighed. Men kristne mødes alligevel i store internationale organisationer, hvor de kan udveksle erfaringer og meninger.

kristen omsorg.

Et nøgleord for kristent fællesskab er omsorg. Det er et vilkår, som de kristne er underlagt: At de skal have omsorg for hinanden, fordi de tilsammen udgør et fællesskab. I bibelen bruges et billede for at vise de kristne, hvordan deres forhold til hinanden skal være: ”*Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange. Siger foden: »Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet,« er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret: »Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet,« er det dog ligefuldt en del af legemet. Var hele legemet øje, hvad blev der så af hørelsen? Og var det hele hørelse, hvad blev der så af lugtesansen? Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det. Hvis det hele kun var én legemsdel, hvad blev der så af legemet? Men nu er der mange lemmer, men ét legeme. Øjet kan ikke sige til hånden: »Jeg har ikke brug for dig,« eller hovedet til fødderne: »Jeg har ikke brug for jer.« Tværtimod, de lemmer på legemet, som synes at være de svageste, netop de er nødvendige, og de lemmer, som vi synes er mindre ære værd, dem giver vi desto større ære, og de lemmer, som vi undser os ved, klæder vi med desto større blufærdighed; de andre lemmer har ikke brug for det. Sådan som Gud har sammenføjet legemet, har han givet det, som mangler ære, desto større ære, for at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig. I er Kristi legeme og hver især hans lemmer.*” (Paulus 1. brev til Korinterne kapitel 12 vers 14-27)

Dette billede om legemet, siger hvad det kristne fællesskab går ud på. Ethvert menneske har omsorg for sit legeme. Skærer han sig i fingeren, sætter han et plaster på. Har han hovedpine, tager han et par piller for at lette smerten osv. Hvis én i det kristne fællesskab bliver syg, så må de andre støtte og opmuntre ham. Hvis én mister sin ægtefælle, så må de andre hjælpe ham i hans sorg. Hvis én får et nyt og godt job, så må de andre glæde sig med ham.

De enkelte legemsdele har forskellige funktioner på kroppen. På samme måde er de forskellige kristne ikke ens. Nogle er gode til at lede fællesskabet; andre er gode til at opmuntre, atter andre er gode til praktiske opgaver med kaffe og den slags ting. Men alle har samme betydning, fordi alle skal gøre, det de kan.

At tjene sammen i kærlighed.

Det handler nemlig om, at vi skal tjene i kærlighed. Udtrykket ”kærlig” eller ”kærlighed” forekommer ca. 150 gange i bibelen. Derudover står der ”elske” ca. 400 gange. Og mange af de steder, hvor kærlighed omtales, er meningen tydelig: *”I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer.”* (Johannesevangeliet kapitel 15 vers 12)

Kærligheden er det grundvilkår, som skal gøre det kristne fællesskab til noget helt særligt. Og kærligheden er ikke bare en romantisk følelse, men fyldt med mening og indhold. I det kapitel i bibelen, der taler mest direkte om kærlighed hedder det:

”Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde. Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.

Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Kærligheden hører aldrig op. Profetiske gaver, de skal forgå; tungetale, den skal forstumme; og kundskab, den skal forgå. For vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige.

Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.

Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden. (1. Korinterbrev kapitel 13)

Med denne indstilling skal kristne tjene hinanden og deres næste. Og den indstilling betyder, at det kristne fællesskab er et rigtig godt sted at være.

6 - At blive kristen

Du har nu læst en kort fremstilling af, hvad kristendom er. Der kunne selvfølgelig siges meget mere. Men hvis du er interesseret i mere, så vil jeg opfordre dig til at kontakte en præst eller menighed, der hvor du bor og få svar på dine spørgsmål.

Hvis man gerne vil have genopfrisket sin kristne tro, så er det sikkert muligt at låne nogle bøger / hæfter om kristendom. Det er sikkert også muligt at komme med i et kristent fællesskab, der samles til gudstjenester eller møder i kirker, missionshuse eller i private hjem. Jeg er sikker på, at præsten, der hvor du bor, gerne vil være behjælpelig med at finde frem til noget, der passer til dit behov.

Hvis man ikke er kristen, men hører hjemme i en helt anden religion og gerne vil vide mere, skal man også henvende sig til præsten eller en anden kristen, som man kan få kontakt med (eller kender på forhånd). Her vil man så kunne få svar på de spørgsmål, man har om kristendommen. Hvis man beslutter sig for, at man gerne vil være kristen, så vil man først modtage en undervisning, der kort fortæller, hvad kristne tror, og hvordan man skal leve som kristen. På den måde får man mere viden om kristendommen. Hvis man så stadig gerne vil være kristen, bliver man døbt i den kristne tro.

Ved dåben begynder præsten med at bede en bøn, for den person, der skal døbes. Dernæst læser præsten to stykker fra Ny Testamente, der handler om dåb:

Således taler vor Herre Jesus Kristus:

»Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå **derfor** hen og gør alle folkeslagene til mine **disciple**, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er **med jer** alle dage indtil verdens ende.«

Evangelisten Markus skriver:

Og de bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke **tager imod** Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem **og velsignede** dem.

Herefter tegner præsten et kors i luften foran ansigt og bryst på den, der skal døbes og præsten siger navnet på den, der skal døbes og spørger:

Personens navn **Forsager du** Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen? - Ja!

Tror du på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber? - Ja!

Tror du på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde? - Ja!

Tror du på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv? - Ja!

Vil du døbes på denne tro? - Ja!

Nu bliver man så døbt. I Den Danske Folkekirke sker det ved, at præsten øser vand på personens hoved tre gange, mens han siger: ”Jeg døber dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn”. Præsten velsigner så den døbte.

Som regel bliver man døbt ved en gudstjeneste i en kirke om søndagen, men nogle gange sker det på andre tidspunkter. Det aftaler man selv med præsten.

Alle er velkomne til at henvende sig til kirken / præsten for yderligere oplysninger om kristendommen. Også selv om man bare er nysgerrig.